

ONUITROEIBAAR

De verklaring van de vaste Commissie voor de Volksgezondheid uit de Tweede Kamer, dat zij afzag van verdere aandrang op de minister van Sociale Zaken om het aantal bevoegdverklaringen van tandheelkundigen ook uit te breiden tot andere personen dan in het betreffende wetsontwerp zijn bedoeld, mocht als een uitvloeisel worden aangemerkt van de overtuigingskracht van 's ministers weerlegging.

De verwachting dat een en ander ook zijn invloed zou doen gelden bij de behandeling van het wetsontwerp in de Eerste Kamer is helaas niet bewaarheid. Blijkens het inmiddels verschenen voorlopig verslag wordt zowaar opnieuw een pleidooi gehouden voor de veertig tandtechnici, die — zo wordt daarbij aangevoerd — een opleiding zouden hebben gevolgd, gewaarmerkt door een getuigschrift. Dat de waarde hiervan door de minister als ondeugdelijk werd afgewezen is blijkbaar geen reden geweest om dit argument achterwege te laten.

Ook nu weer kan men lezen van de goede diensten die deze groep in de tandheelkundige sector van de volksgezondheid zou hebben bewezen, zomede van het tekort aan tandartsen waarin door deze personen ten dele zou kunnen voorzien worden.

Een simpel adres van de Ned. Tandtechnische Vereniging blijkt voldoende te zijn geweest om „verscheidene” en „ook enkele andere” leden weer in de ban te brengen van de gevoelens van „achterstelling” die daarin wederom zijn gehanteerd. „Vele” leden, zo wordt in het v.v. gezegd, zouden het dan ook op hoge prijs stellen indien ook aan de onderhavige groep de gelegenheid zou worden geboden praktijk uit te oefenen, gelijk aan de „groep van drie” en de „groep van negentien” in uitzicht wordt gesteld.

Ook in dit staatsstuk wordt de verwachting uitgesproken dat met aanneming van het wetsontwerp het vraagstuk der tandtechnici niet voor goed zal zijn opgelost. Immers — zo staat er — steeds zullen er groepen blijven die zich, wanneer de wetgever bepaalde grenzen gaat stellen, gedupeerd zullen gevoelen.

Het is natuurlijk slechts de vraag in hoever deze „gedupeerden” politieke pleitbezorgers zullen vinden om voor hun vermeende rechten opnieuw de aandacht te vragen. Men kan echter veilig aannemen dat in weerwil van 's ministers krachtig betoog bij de behandeling in de Tweede Kamer steeds weer een poging zal worden ondernomen zodra de omstandigheden zich in de ogen der belanghebbenden daartoe lenen.

Dit kan ook blijken uit het beroep op de minister om deze „volkomen te goeder trouw”, „bekwame en bona fide” groep van veertig te vrijwaren voor een in uitzicht gesteld verscherpt vervolgingsbeleid, opdat zij niet in haar bestaan zou worden getroffen. Dit beroep wordt zowaar gebaseerd op een door langdurige niet-vervolgving ontstaan „soort gewoonterecht”!

Gelijk hieruit kan blijken is na de ruitelrijke verklaring van de commissie voor de volksgezondheid uit de Tweede Kamer nog geen kentering gekomen ten aanzien van de gevoelsargumentatie, die een kwart eeuw lang het vraagstuk der onbevoegden heeft vertroebeld. De zucht van bepaalde politici om voor deze quasi tandheelkundig verdrukten telkens weer op te komen blijkt onuitroeibaar. Dat kan zelfs een afdoende verklaring van een Kamercommissie niet verhinderen. B.

DE DEFINITIEVE BESLISSING

In korter tijd dan door een buitenstaander kon worden verwacht is na de jongste mededeling in het februari-nummer het veroordelend vonnis inzake een bevoegde medewerker aan een tandheelkundige inrichting in kracht van gewijsde gegaan. Nadat het alle instanties had doorlopen heeft op 16 april j.l. de Hoge Raad het cassatie-beroep van het betreffende arrest van het Haagse Gerechtshof verworpen.

Wel had bij de behandeling de procureur-generaal geconcludeerd tot vernietiging van het vonnis en terugwijzing naar de Rotterdamse rechtbank voor een nader getuigenverhoor, maar de Hoge Raad heeft hiervoor blijkbaar geen termen aanwezig geacht en het beroep verworpen.

Het staat dus thans vast dat aan elke mogelijke onzekerheid aangaande de strafbaarheid van enigerlei activiteit van een arts of tandarts ten behoeve van een in de wet omschreven tandheelkundige inrichting een einde is gekomen.

Of met deze definitieve beslissing het gevaar van de z.g. tandheelkundige inrichtingen dusdanig in de wortel is aangetast dat het eerlang als bezworen kan worden beschouwd zal de naaste toekomst uitwijzen. Wel ondervindt blijkens recente persberichten de meest beruchte der exploitanten ook nog andere ernstige moeilijkheden bij zijn bedrijfsvoering, maar niettemin maant de ervaring tot een zekere terughouding bij de verwachting dat met de uitspraak van de Hoge Raad het begin van het einde dezer parasieten op de onkunde en het wanbegrip van het grote publiek zou zijn ingeluid.

Reeds bereiken ons specimina van nieuwe acquisitiedrukwerken waaruit onomwonden blijkt dat door verlegging van het arbeidsterrein pogingen worden ondernomen om de illegale werkzaamheid elders voort te zetten. Deze lieden staan nu eenmaal voor niets.

Gezien het recente gunstige verloop is er echter reden tot de verwachting dat de Inspectie der Volksgezondheid, in samenwerking met justitie en politie, het prothetische kankergezwel zal weten te elimineren door de ondernemers zodanig te ontmoedigen dat hun de lust tot voortzetting hunner bedrijven ten slotte vergaat. B.